
«Доктар! Ваш не спраўдзіўся прагноз,
Што праз тыдзень-два мяне не стане,
Бо паўгода з тых часоў прайшло —
Я жывы, здаровы, як спартанец.

Што гэта: памылка альбо здзек?..» —
Доктар прызадумаўся на хвілю,
А пасля сказаў, нібы адсек:
«Значыць, вас няправільна лячылі!»

«Я выдаць кніжкі не магу, —
Сказаў паэт гаротна. —
Бо калі стану на чаргу,
То выйдзе пасмяротна».

Аднойчы, прытуліўшыся да таты,
Сур'ёзна гаварыў хлапец малы:
«Як вырасту, збудую круглай хату,
Бо вельмі надакучылі вуглы».

Даўно ўжо напісаць пара
Суровы надпіс на бетоне:
«Што ў нас выходзіць з-пад пяра —
Звычайна ў вадзе не тоне».

Даўно разумею сам:
Склероз — гэта памяць клінам.
Аднак на душы бальзам,
Бо кожны дзянёк — навіны!

У жыцці бываюць перашкоды,
Час ніколі іх не размяжуе.
Марым першай скрыпкай быць заўсёды,
Ды танцуем пад дуду чужую.

Уладзімір Яфімавіч нарадзіўся 1 ліпеня 1954 г. у вёсцы Батвінаўка Крычаўскага раёна Магілёўскай вобласці ў сям'і настаўнікаў. З 1971 па 1975 гады вучыўся на гістарычным факультэце Магілёўскага дзяржаўнага педагагічнага інстытута.

У 1975-76 гг. працаваў настаўнікам гісторыі ў Святавольскай сярэдняй школе Івацэвіцкага раёна, Сушчаўскай сярэдняй школе, а затым да 1981 г. у Чавускай школе-інтэрнаце. У 1981 г. вярнуўся на бацькаўшчыну – у Крычаўскі раён, дзе спачатку працаваў у СПТВ-38 Крычава, а затым - у роднай Батвінаўскай школе. У 1990 г. як чарнобылец быў пераселены ў Пружанскі раён у вёску Папялёва, дзе стаў настаўнікам мясцовай школы. Летам 1995 г. быў прыняты на работу ў Беларуска-германскае дабрачыннае прадпрыемства “Надзея – XXI стагоддзе” настаўнікам гісторыі. Зараз працуе акампаніятарам народнага калектыву аўтарскай песні “Элегія” ў Вілейцы.

У 1967 г. у ліпеньскім нумары часопіса “Бярозка” быў надрукаваны першы верш-песня “Песня пра Крычаў”.

Член ГА “Саюз пісьменнікаў Беларусі” (з 2014 г.) і ГА “Беларускі саюз музычных дзеячаў” (з 2009 г.). Узнагароджаны медалём «За вялікі ўклад у літаратуру» (2016).

Хто ж адкажа: вершы / Уладзімір Цанунін. - Мінск : Ковчег, 2011.

У струменях часу: паэзія / Уладзімір Цанунін. - Мінск : Печанко А. Г., 2011.

Пушчанскія галасы: зборнік вершаў / Уладзімір Цанунін. - Мінск : Ковчег, 2015.

Да вогнішча далёкага юнацтва: паэма / Уладзімір Цанунін. - Мінск : Ковчег, 2015.

Люстэрка: вершаваныя анекдоты і гумарыстычныя вершы / Уладзімір Цанунін. - Мінск : Чатыры чэарці, 2017.

Уладзімір
Цанунін

Над матухнай Вяллэй

Пераспелі ў лузе прыгажуні-зёлкі,
Туманоў над рэчкай белы сырадой,
У празрыстых росах мыецца вясёлка
І снуюць стракозы нізка над вадой.

На высокай кручы кратаюць абдокі
Дзідамі вяршыняў волаты-дубы.
Белыя лілеі пасярод затокі
Збіліся ў чародку, нібы галубы.

Між бяроз на ўзлеску водарам салодкім
Сцэле пах сунічны ветрык па зямлі
І хістае ветразь белакрылай лодкі
Над празрыстай гладзю матухны Вяллі.

Так было спрадвеку і заўсёды будзе
З сонейкам уранку, з поўняй уначы.
І адна турбота застаецца людзям –
Гэты край чароўны вечно берагчы.

Куляшу Міхаілу

Мастак у пошуку заўсёды,
Нібы сапраўдны чарадзея,
Бо для яго сама прырода –
Выток знаходак і ідэй.

Ён бачыць тое, што ніколі
Не заўважаем мы ў жыцці,
Бо толькі для яго над полем
Вясёлка можа расцвісці.

Ён знойдзе сцежачку ў тумане,
Заўважыць лісцік трапяткі
І лодку, кінутую ў ранні
На ціхім беразе ракі.

Такая ў мастака работа:
Шукаць шэдэўры пакрысе,
А потым «шчоўкнуць» так на фота,
Каб пазайздросцілі мы ўсе.

Роздум

Паўз дарог курганы
Ля крынічак жывых,
Нібы рэха вайны

Са стагоддзяў сівых.

А на полі ў раллі
След іржавых падкоў...
Многа ў нашай зямлі
«Скарбаў смерці» з вякоў.

Не навесці масты
Ў час, які ўжо адбыў,
Дзе Георгій Святы
Дзідай ворага біў.
Толькі памяць аб тым
У стагоддзях жыве.
Сонца лікам святым
Зіхаціць на траве
Перамогай жыцця
Ў росных слёзах жывых...
Паўстае з небыцця
Слава продкаў маіх.

СТАРЫ АНЕКДОТ

сл. і муз. Уладзіміра Цануціна
(г. Вілейка)

Moderato C^{is} F^{is} h^m

Са-ка - ві - цкім ве-ча - рком дзел у - спо-мніў пра ка - ха - нне. Да сва-
ёй ста-рой ці - шком ён па - дсу-ну-ўся ў ча - канні. Ка-жа ёй: "Да-вай з та - бой, як ка-
лі - сці ў ма - ла - до-сці, ся-дзем по-бач пад вя - рбой і па - лу - ма-ем пра што-сці". Ся-дзем
по - бач пад вя - рбой і па - лу - ма - ем пра што-сці". 2. Ба-бка ці-ла.

- Сакавіцкім вечарком
Дзел успомніў пра каханне.
Да сваёй старой цішком
Ён падсунуўся ў чаканні.
Кажа ёй: "Давай з табой,
Як калісці ў маладосці,
Сядзем побач пад вярбой
І падумаем пра штосьці".
- Бабка кажа: "Ты ідзі
І чакай мяне за плотам,
Там з гармонікам сядзі.
Я ж, як дзеўка, выйду потым".
Нават шапку дзел забыў
І вятроўку дома кінуй,
Ледзь галошы начапуй
І пачапаў пад вярбіну.
- Сакавіцкі маразок
Наганяў на думкі суму.
Праз гадзіну ўжо дзядок
Пра каханне і не думаў.
Адмарозіў, што было
І чаго ўжо не капала.
Бабка тая, як на зло,
Ў хаце нібыта прапала.
- Дзел паўзе да хаты злы,
Сам сабе пад нос бурчоча:
"Зараз будзеш ты вузлы
Сабіраць пасярод ночы,
Зараз трэсну па спіне..."
А яна яму: "Мой мілы,
Ты прабач, бо тут мяне
Быццам мама не пусціла".

ШКОДНІЦА

Няўмысна ўлезла ў агарод,
і там прайшлася па цыбулі,
стварыла з кветак «карагод»
у палісадніку бабулі,
зrabіла схованку ў пяску
для рэчаў маміных за хатай...
За гэта зараз у кутку,
але не крыўджуся на тату.

ЧАМУ ЗЛУЕЦЦА МАМА?

Нажніцамі я з маміных паперак
нарэзала сняжынак, каб куфэрак,
і сцены ўсе, і наш пакой сталовы
меў навагодні выгляд адмысловы.
Адно не разумею я, дарэчы,
чаму злуецца мама цэлы вечар?

Узлятае, як пярэна,
над канапаю Карына.
І смяецца, як званочак,
бо сваволіць вельмі хоча.
Мама за такія скокі
ставіць проста ў кут далёкі.

Наша ўнучачка Марыя
любіць мультыкі старыя.
Раніцай устане рана
і сядзіць каля экрана.
Просіць тату з горкім плачам
уклучыць канал дзіцячы.
І амаль да самай ночы
на двары гуляць не хоча.

На пагорку ля сяла
кветка-сонейка ўзышла.
З аблачынак на яе
цёплы дожджык ранкам лье.
Кветка-сонейка цвіце,
з кожным днём вышэй расце.
А пад восень гэта кветка
дасць па жмені семак дзеткам.

